

Ezen aztán elgondolkozott, mert ezzel, bárki járt is itt, tisztában kellett lennie. Akkor meg mit akarhatott? Pénzt biztos nem keresett, azzal itt mire menne, ahol minden ingyen van? Kíváncsiságból szaglászott csupán? Még arrébb tenni se nagyon volt mit. A szék is a helyén volt, a válltáskája szintén, az asztal lábánál a földön, ahol hagyta. Abban sincs semmi, legföljebb a jegyzetfüzete, néhány ócska, eldobható golyóstoll, a katonakönyve, de ez utóbbit felőle nyugodtan ellophatták, nem emelne panaszt ellene.

A jegyzetfüzet. Kint hevert az asztalon. Nem, ő nem hagyta ott. Elő sem vette, amióta itt van. Fölvette, belelapozott. Mi lehetett ebben, ami bárkit érdekelhetne? Címek, telefonszámok, dátumok, negrovi bejegyzések, ezt használta határidőnaplónak is, amikor futárkodott. Végiglapozta. És az utolsó teleírt oldal után, az első tiszta lapon egy új bejegyzést talált. Idegen kézírással. Csak egy mondat volt, kicsit ferdén írva, mintha az a valaki, aki itt járt, nem ügyelt volna arra, hogy a szavak a vonalak között maradjanak, csak sietve, ahogy fölnyitotta a füzetet és a keze ügyére állt, leírta, amit akart. És amit Livius, akárhányszor olvasta el egymás után, nem tudta hogyan érteni. *Fordíts hátat a tükörnek, és meglátod, mi van a tükörben.*

FRITZ MIHÁLY: NŐI FEJ